

ВІД ЧАСУ СТВОРЕННЯ
БАТАЛЬЙОНУ "АЙДАР"
МИНУВ РІК

3

ПАТРИАРХ ФІЛАРЕТ
ОСВЯТИТЬ ЦЕРКВУ
КАЛНИШЕВСЬКОГО

4

УКРАЇНЦІ У
ДРУГІЙ СВІТОВІЙ

6

Козацькому роду нема переводу!

Козацький край

№3 (67)
8 травня 2015 р.

У ХОЛОДНОМУ ЯРУ ГУЛЯВ ДУХ СЛАВНОГО МИНУЛОГО

Стор. 5

Колаж Людмила ТАРАНЕНКО

**Олег
ОСТРОВСЬКИЙ**

Чорний прапор Холодного Яру знову веде у бій...

У далекому 1920 році козаки-гайдамаки вмирали за Волю України. Якби тоді не було зрад, всі об'єдналися і дали по "писку" москалям, я впевнений, що не було б "Фінської війни", "Афганської", "Чеченської", "Грузинської", а можливо і Другої світової війни... Переконали, що і на українському Донбасі нині був би мир.

Зараз, через 95 років після тих подій знову гинуть Патріоти, яким не байдужа Доля України.

За ці роки майже нічого не змінилося (окрім технологій).

Війна – не громадянська, а проти зовнішнього агресора.

Ворог – московити.

Бої – за територію.

Армія – була не готова до війни.

Командири – у більшості своїй тупі.

Керівництво – нерішуче.

Союзники – обіцяють.

Все продається – від посад у столиці до бійців на "передку".

Інфраструктура – знищується.

Економіка – гине.

Хабарники – "працюють".

Зарплати – мізерні.

Всі – бідніють.

"Багаті" – жирують.

Політики – радять (бо скоро вибори).

Перспективи – туманні.

І найстрашніше – гине НАРОД.

ТА ГОЛОВНЕ – ЩО ПІД ЧОРНИМ СТЯГОМ З НАПИСОМ: "ВОЛЯ УКРАЇНИ АБО СМЕРТЬ" В БІЙ ПРОТИ МОСКОВИТО-ПУТІНСЬКОЇ ОРДИ ЗНОВУ СТАЮТЬ МІЛЬЙОНИ УКРАЇНЦІВ. І ВСІ ВОНИ ГОТОВІ ЗАХИЩАТИ ЗЕМЛЮ СВОЇХ ПРЕДКІВ, ЗАХИЩАТИ ВОЛЮ І ЗНИЩИТИ ВОРОГА...

Те, що не зробили наші прадіди, змушені зараз виправляти ми всі разом. І в нас немає ніякого права програти. Наші нащадки це не розуміють...

Не потрібно жаліти загиблих – їх треба пам'ятати.

СЛАВА ГЕРОЯМ !!!

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ !!!

ФОТОФАКТ

У Черкасах пройшла акція "Пліч-о-пліч", присвячена Всесвітньому дню здоров'я, а ще – Єдності України.

Учасники відзначилися по 25 разів – за кожен з областей України та за український Крим. Під час акції встановлено новий рекорд України: по 25 разів водночас відзначалося більше 3 000 людей – утричі більше, аніж рік тому на подібній акції в Києві. Рекорд офіційно занесено до Національного реєстру рекордів України.

Участь в акції взяли і голова Черкаської ОДА Юрій Ткаченко та двоє його синів. "Рекорд – не самоціль, головною метою було довести, що українці – сильна нація, здатна єднатися і перемагати. Разом ми – сила!", – заявив Юрій Ткаченко.

НА КАНАЛІ "2+2" СТАРТУЄ ПЕРШИЙ ТЕЛЕСЕРІАЛ ПРО АТО

23 травня на телеканалі "2+2" відбудеться прем'єра драми "Гвардія" про зламні події минулого року в Україні та перших добровольців Національної гвардії. Про це повідомляє прес-служба каналу.

"Гвардія" – телевізійний серіал, в основі якого реальні події першої половини 2014 року в Україні. Це історія перших добровольців, котрі після початку російської агресії першими відгукнулись на заклик записуватись в лави Нацгвардії. Серед них – одеський студент, сотник Майдану, лейтенант внутрішніх військ, кримський татарин, молодий вчений, бізнесмен, слюсар, чемпіонка зі спортивної стрільби. Вони – люди різних світів, різного віку, життєвого досвіду, переконань. Ще вчора вони стояли

по різні сторони барикад, і конфлікти між ними неминучі, але їх об'єднує одне – готовність віддати життя за Україну. В навчальному таборі з них формують розвідувальний взвод.

Серіал "Гвардія" – спільний проект телеканалу "2+2" і компанії "Президент Фільм Україна". Сценарій написав Микола Рибалка. Режисер Олексій Шапарев. Оператор Анатолій Хіміч. Хронометраж серії: 45 хвилин.

У головних ролях: Олексій Горбунов, Ахтем Сеїтаблаєв, Ваню Янтбелідзе, Дмитро Ступка, Анна Топчій, Костянтин Шафорок.

"На мою думку, в часи війни найпершим внеском телевізійної спільноти у про-

тидію агресії повинен стати якісний патріотичний телевізійний продукт, створення культурних цінностей, які б естетичною та емоційною напругою відповідали масштабу й силі перетворень у країні, допомагали становленню держави, виховували й підтримували наших героїв. Телесеріал "Гвардія" – лише один з перших кроків, які "2+2" робить на цьому шляху", – зазначив генеральний продюсер "2+2" Гліб Корнілов.

www.telekritika.ua

Нове українське кіно: за Шевченком, про козаків і про Холодний Яр...

В Україні цьогоріч мають завершитися зйомки декількох нових художніх кінокартин.

Серед них слід відзначити у першу чергу фільм "Максим Оса" – історичний детектив режисера Івана Сауткіна. Задуманий як перша в Україні екранізація коміксу. Головний герой – козак-відлюдник, який веде розслідування вбивства, що сталося в панському будинку. Фільм готовий на третину. Зйомки вже пройшли в київських лісах, Хотинській фортеці і в Кам'янець-Подільському.

Інший фільм – "Окупація", історична драма режисера Валерію Жереги, яка розповідає про по-

встанців Холодного Яру. Фільм знімається за мотивами кінороману Марка Гресь "Варіант Марконі". Події у стрічці відбуваються в 1920 році. Уряд УНР – в еміграції, Україна захоплена більшовиками. Та Холодний Яр продовжує чинити успішний опір і "червоним", і "білим" московським зайдам...

Гроші на завершення зйомок фільму "Толока", романтичної балади за мотивами твору Тараса Шевченка "У тієї Катерини хата на помості", зараз збирають на "Спільнокошти". Режисер Михайло Ілленко каже, що його фільм повинен стати першою великою екранізацією твору Тараса Шевченка за час незалежності. Спочатку планували, що фільм покажуть до 200-річчя Тараса Шевченка в минулому році, але через нестачу грошей, кризи і війну його зйомки не завершили вчасно.

На фото – кадр із фільму "Максим Оса"

З ПИТАНЬ ПУБЛІКАЦІЙ,
ПРИДБАННЯ ТА
РОЗПОВСЮДЖЕННЯ ГАЗЕТИ
"КОЗАЦЬКИЙ КРАЙ"
ЗВЕРТАТИСЯ:

18005, М. ЧЕРКАСИ,
ВУЛ.ІЛЬІНА, 330, К.4

ТЕЛЕФОН: (0472) 31-29-74

E-MAIL: COSSACK_LAND@I.UA

На святкуванні річниці "Айдару" запропонували запровадити День добровольчого руху в Україні

У Києві і одночасно у Щасті на Луганщині відсвяткували річницю добровольчого руху в Україні. Рік тому, 3 травня заснували батальйон "Айдар", тому самі ж айдарівці і вирішили провести святкування.

Привітати солдатів окремого штурмового батальйону "Айдар" до арки Дружби народів у столиці прийшли представники Міноборони, волонтери та звичайні кияни. На зустрічі згадали найзапекліші бої, пом'янули загиблих та висловили свою підтримку тим, хто зараз на фронті - під час телемоста зі Щастям.

Усіх охочих мешканців і гостей столиці України солдати пригощали фронтовою кашею з тушонкою. Волонтери розмальовували гільзи з протитанкових установок. Всі виручені кошти підуть на фронт...

Організатори свята запропонували започаткувати в Україні День добровольчого руху та встановити пам'ятник добровольцям України. Солдати пропонують владі зробити Днем добровольчого руху 11 травня. Це день народження Надії Савченко, яка у цій війні воювала у батальйоні "Айдар". Бійці також висловили сподівання, що найважчі проблеми з добровольчими збройними формуваннями будуть вирішені.

А тим часом, у Міністерстві

оборони виступають за прискорення переходу учасників добровольчих формувань, які беруть участь в Антитерористичній операції, до лав Збройних сил України.

Заступник міністра оборони Петро Мехед, присутній на урочистостях, заявив, що процес інтеграції добровольчих формувань до лав Збройних сил триває повним ходом і вже завершується, а переговори про остаточну асиміляцію добровольчих батальйонів у ЗСУ перейшли у практичну площину...

ДОВІДКА

Батальйон "Айдар" (повна назва: 24-й окремий штурмовий батальйон "Айдар" Сухопутних військ Збройних Сил України, попередня назва 24-й батальйон територіальної оборони "Айдар") — добровольче збройне формування, офіційно підпорядковане Міністерству оборони України, що діє на Луганщині у складі підрозділів АТО, виконуючи завдання із захисту територіальної цілісності України. Свою назву отримав на честь річки Айдар, на берегах якої

відбувся перший бій формування.

Батальйон тероборони

України "Айдар", в/ч В0624, був створений у травні 2014 року. Кістяк підрозділу склали активісти Самооборони Майдану. Девіз на шевронах "Ми прийшли перемогти і розійтися по домівках!" згодом змінився на новий девіз: "З нами Бог", іноді використовується і девіз "Рабів до раю не пускають".

Батальйон складається з добровольців різних областей України, включно зі східними. Завданнями батальйону є патрулювання доріг Луганщини, операції з виводу цивільного населення з окупованих територій, розвідка, коректування вогню та інші окремі завдання, звільнення населених пунктів від бойовиків у взаємодії з іншими підрозділами Збройних Сил України.

У вересні 2014 року 24-й БТрО був реформатований у 24-й окремий штурмовий батальйон "Айдар" Сухопутних військ Збройних Сил України.

За матеріалами "Радіо Свобода", фото Андрія КРАВЦЯ та Миколи НАГОРНОГО

РУФЕР, ЯКИЙ НАЛЯКАВ МОСКВУ, ПІШОВ СЛУЖИТИ У "АЗОВ"

Відомий український руфер Григорій Мустанг (псевдонім) у званні рядового пішов воювати в полк "Азов" і зараз знаходиться в зоні АТО — у Широкино, де точаться бої.

Про це повідомили в прес-службі полку "Азов". На своїй сторінці у Facebook Григорій Мустанг розмістив фото з Широкиного. Як відомо, 20 серпня на шпиль сталінської висотки в Москві з'явився український жовто-синій прапор, а верхівка золотистої зірки на шпилі будівлі була розфарбована синьою фарбою.

"По гарячих слідах" поліція Москви затримала чотирьох підозрюваних: двох хлопців і двох дівчат, яким загрожує до 7 років в'язниці.

Згодом киянин Григорій "Мустанг" оприлюднив звернення, в якому зізнався, що це він розфарбував зірку, та заявив, що готовий здатися поліції в обмін на звільнення незаконно арештованої української льотчиці Надії Савченко. Тепер він вже не має бажання здаватися, проте бажання помститися за Надію не втратив...

ВІДЗНАКА "ХОЛОДНИЙ ЯР" ПОЄДНАЛА ВСІ СИМВОЛИ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ

Напередодні Холодноярських вшанувань 25-26 квітня Черкаською обласною державною адміністрацією запроваджено ювілейну відзнаку "Холодний Яр" – першу відзнаку на честь збройного спротиву ХХ століття, що став символом незборимості нації, яка стала на бік за Волю.

Відзнака має вигляд мальтійського хреста в обрамленні дубового листа та з перехрещеними шаблями. У центрі – на чорному тлі тризуб у терновому вінку з холодноярського прапора. Вертикальні промені хреста мають червоно-чорні кольори повстанського руху, який став продовженням Холодноярщини. А горизонтальні промені – наполовину сині, наполовину – жовті. Причому, на одному промені кольори розміщені так само, як і на державному прапорі України, а на іншому – так, як це було майже сотню років тому і так, як зараз це використовують на своїх знаменах бійці "Азову", "Айдару" чи інших добровольчих підрозділів – де жовтий колір угорі, а синій – низу... Автор дизайну відзнаки – Андрій Кравець, реалізація – Василя Дмитренка.

Ще 1918 року при Головному штабі української Дієвої

Армії було створено нагородну комісію. Однак, підготовлений нею проект системи державних нагород, серед яких значилися орден князя Ярослава Мудрого, святої княгині Ольги, святого Архістратига Михаїла; хрести – Залізний, святого князя Володимира, а також хрест і зірка Слави і Відродження України, так і не було реалізовано.

1919 року було ухвалено закон про заснування двох відзнак – Республіки (двох ступенів) та Слави Україні (двох ступенів). Та вони теж так і не були виготовлені...

Із 6 грудня 1919-го до 6 травня 1920 року українська армія на чолі з генералом М. Омеляновичем-Павленком провела переможний бойовий рейд тилами російських більшовицьких та білогвардійських військ, що отримав назву Перший зимовий похід. Учасників цього походу нагородили першою українською нагородою, яку нарешті виготовили – Залізним хрестом.

Відтоді і аж до здобуття Україною незалежності, на території країни не виготовлялися власне українські відзнаки – були лише в еміграції. У Холодного ж Яру, який

навіть після падіння УНР довго залишався єдиним острівцем української Волі з тризубом на прапорі, своєї відзнаки взагалі ніколи не було...

26 квітня 2015 року відзнаку "Холодний Яр" під №1 з рук голови Черкаської ОДА Юрія Ткаченка отримав Патріарх Київський і всієї Руси-України, потім – командир полку "Азов" Андрій Білецький, командир ДУК "Правий сектор" Дмитро Ярош та інші... На сьогодні відзнаки "Холодний Яр" доїхали вже й до переднього краю "зони АТО" на Сході – їх, зокрема, отримали бійці батальйону "Айдар" у Щасті на Луганщині, десантники 93-ї та 95-ї бригад у Слов'янську і Костянтинівці на Донеччині. Відзнака має потрапляти на груди, у яких – "огонь новий з Холодного Яру", про який ще Тарас Шевченко писав...

Ярослав ЗВЕНИГОРА

НА ТЕРИТОРІЇ МОТРИНОГО МОНАСТИРЯ ПОСТАВ ПАМ'ЯТНИК ХОЛОДНОЯРСЬКОМУ СОТНИКУ КОМПАНІЙЦЮ

26 квітня біля церкви Мотрино монастиря в Холодному Яру постав чорний, кований із заліза козацький хрест з шаблями, калиновими гілками і гострим войовничим золотим тризубом – пам'ятник сотникові кінної сотні холодноярців Івану Компанійцю. Хрест, кований у черкаській майстерні "Золота підкова" за ескізом Василя Дмитренка та Олега Островського, зведений коштом "Вільного козацтва Холодного Яру". Відкрили пам'ятник, знявши з нього чорний холодноярський прапор, бійці загону "Холодний Яр", який нині воює у складі добровольчого штурмового батальйону "Айдар"...

95 років тому, у лютому 1920 року проводжали в останню дорогу сотника кінної сотні Холодного Яру Івана Компанійця. У той час Мотрин монастир був осередком збройної боротьби новітніх гайдамаків за волю України. Старшина Холодного Яру Юрій Горліс-Горський згадував, що домовину з тілом сотника несли на руках від самих Мельників до Мотрино монастиря. Причому у процесі взяло участь як мінімум 15 тисяч людей. Сотник Андрій Чорнота сказав тоді, що жоден інший холодноярець не мав такого похорону, бо населення любило Івана Компанійця.

Той похорон закінчився салвою із тисяч гвинтівків і трьома пострілами з міномета. А ще – закликотом отамана готувати і берегти зброю та бути готовими будь-якої миті стати під чорні знамена Холодного Яру, "щоб повернути Україні її радість і славу"...

Сьогодні українці зі зброєю у руках стали на захист своєї країни, а чорний прапор Холодного Яру – один з найулюбленіших символів добровольців, які воюють на Сході проти новітніх окупантів.

Вшановуючи пам'ять Івана Компанійця, патріоти водночас вшанували усіх, хто поліг за державу незалежність України і за волю нашого народу. Тут, на землі монастиря, звідки в усі часи молитвою і справою українці прагнули здобути краще майбутнє, вони схилили голови перед тими, хто віддав за це життя...

Ярослав ЗВЕНИГОРА

Храм Петра Калнишевського у Холодному Яру освятить особисто Патріарх Філарет

11 липня на Черкашину прибуде Святіший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет – предстоятель Української православної церкви Київського Патріархату. Він освятить храм, що зведений у козацькому краю, в центрі Холодного Яру, на хуторі Буда, неподалік від тисячолітнього дуба Максима Залізняка, на честь святого праведного Петра Калнишевського, – угодника Божого, останнього кошового отамана Запорозької Січі.

Все життя – і тоді, коли був простим козаком, і тоді коли встановив своєрідний рекорд по часу перебування на виборній посаді кошового Січі, Калнишевський був грозою ворогів Христової віри. Але проти єдиновірців з Московщини, коли ті на початку червня 1775 року обступили військом Запорозьку Січ, сивочубий кошовий не захотів підняти зброю...

Люті загарбники не оцінили козацьке благородство. За царським велінням Січ було зруйновано: грабуючи припаси, казну й архіви, не пощадили і козацьку церкву. Самого ж кошового указом цариці Катерини заслано було до Соловецького монастиря, де він пробув: 25 років в'язнем без права переписки і спілкування з людьми – у тісному кам'яному мішку монастирського каземату, а ще два роки – ченцем, добровільно відмовившись від мирського життя після "височайшого помилування". Весь час ув'язнення він ревно молився Богові – двічі на рік відвідуючи під конвоєм монастирську церкву, а решту днів – у своїй похмурій камері.

Кошовому щоденно видлявся 1 карбованець "порційних грошей". Ретельно відкладаючи їх, він придбав для монастиря коштовно оздоблене Євангеліє за 2435 карбованців. Козак, який послужив Вірі спочатку шаблею й булавою, а потім – молитвами ченця, помер на 113-у році життя і похований на монастирській землі холодно острова посеред Білого моря – такого далекого від козацького острова Хортиця на Дніпрі...

2008 року, у 1020-у річницю Хрещення Київської Руси-України Помісний Собор Української Православної Церкви Київського Патріархату благословив приєднати праведного Петра Багатостраждального (Калнишевського) до лику святих, а також благословив будівництво храму на його честь.

Невдовзі "Вільне козацтво Холодного Яру" виступило з ініціативою побудови першої в Україні церкви Петра Калнишевського у самому серці Холодного Яру. 14 червня 2009 року Митрополит Черкаський і Чигиринський Іоан освятить хрест та місце під побудову цього храму – у Холодному Яру, поруч з тисячолітнім дубом Максима Залізняка. Високопреосвященнішому архиєрею співслужило духовенство Чигиринського благочиння.

23 червня 2012 року хрести храм освятить особисто Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет. Тепер же він пообіцяв прибути до Холодного Яру у переддень вшанування Святих Петра і Павла, коли від дня народження Петра Калнишевського, якому присвячено храм, виповниться 325 років... Знаково, що цьогогоріч виповнюється ще й 250 років від часу повторного обрання Петра Калнишевського кошовим отаманом Запорозької Січі. Він став останнім її кошовим – через 10 років, 1775 року московські війська пішло зруйнували Січ. Тобто, цьогогоріч ще один ювілей, цього разу сумний – 240 років від часу руйнації Запорозької Січі.

Церква Петра Калнишевського, зведена у Холодному Яру, гордо тримає на своїх куполах хрести, які майстри зробили такими, що "виростають" з тризубів – як символ того, що в Україні КОЗАЦЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ!

Олег ОСТРОВСЬКИЙ

УКРОП
ВІДКРИТТЯ – ВЖЕ У ТРАВНІ!

ПРОСТО КЛЮБ.
Український клуб,
з українським духом, українськими стравами
і європейським сервісом.
м.Черкаси, ТРЦ "Хрещатик-сіті", 2-й поверх

"Козацький край" – це найбільш актуальні публікації.
Наші журналісти працюють з архівами, істориками
і краєзнавцями та виїжджають безпосередньо на передову
у зону АТО – з Вами і для Вас ми пишемо про історію
і сьогодення боротьби за Волю України.
Сайт нашої газети в Інтернеті оновлюється ЩОДЕННО!

www.cossackland.org.ua

Холодний Яр вшанував борців за Волю України і дав наснагу на подальшу боротьбу...

На Замковій горі у Чигирині, за кам'яними мурами бастіону Дорошенка 25 квітня правив молебень за нашу націю й державу Святіший Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет.

Патріарх освятив прапори добровольчих батальйонів, які долучилися до вшанування, зокрема, стяги "Миротворця", добровольчого українського корпусу "Правого сектору", "Азову", окремої чоти "Карпатська січ" та "Айдару". Після чого присутні поклали квіти до пам'ятника Богдану Хмельницькому. Так починалися дводенні ювілейні вшанування Холодноярських героїв – тих, хто зі зброєю у руках 95 років тому став проти московсько-більшовицької навали.

Заходи продовжилися музично-мистецьким фестивалем козацької слави "Холодний Яр-2015". Водночас, у Чигирині тривав парад учасників АТО.

Наступного дня, 26 квітня відбувся мітинг у Мельни-

ках, які були "столицею" холодноярських гайдамаків ХХ століття. Частина учасників мітингу вирушила на кладовище, де знайшов спочинок головний отаман Холодного Яру Василь Чучупак – там вшанували славного сина українського народу...

Того ж дня було відкрито пам'ятні знаки. Один – біля Гайдамацького ставу у Холодному Яру, де колись освячували зброю гайдамаки Коліївщини, а відтоді благословляють на боротьбу за волю України їхніх нащадків. А кований із заліза козацький хрест з шаблями постав на місці, де у лютому 1920 року був похований сотник кінної Холодного Яру Іван Компанієць.

Завершилися заходи молебнем біля стін холодноярської козацької церкви Петра Калнишевського та поминальним обідом на території музейно-етнографічного комплексу "Дикий хутір" – біля тисячолітнього дуба Максима Залізняка на хуторі Буда.

"Заряджені" енергетикою Холодного Яру, учасники вшанувань вирушили по всій Україні: хтось – до своїх домів, а хтось – в окопи передової, де знову зі зброєю у руках треба зустрічати прадавнього ворога України...

Ярослав ЗВЕНИГОРА, фото Андрія КРАВЦЯ

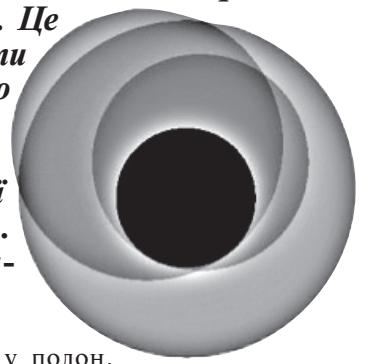
УКРАЇНЦІ ПРОТИ НАЦИЗМУ:

10 історій співвітчизників, що воювали у 7 арміях світу

Пітер Дмитрук, Іван Кожедуб, Галина Кузьменко, Ніколас Міньо, Михайло Опаренко, Ніколас Орешко, Петро Федун-“Полтава”, Василь Порик, Амет-Хан Султан і Анна Храплива. 10 історій українців та українок, які воювали в Червоній армії, УПА, Війську польському, Французьких, Британських, Канадських збройних силах та армії США. Це чоловіки та жінки, які походили з різних куточків України та світу; воювали у регулярних арміях та були партизанами; служили як у допоміжних формуваннях, так і на передовій; пройшли всю війну або героїчно загинули в боротьбі.

Серед них — лицар Золотого хреста бойової заслуги УПА, нагороджений Медаллю Пошани армії США, Герой Радянського Союзу, лицар Військового Хреста Франції та українка, відзначена Медаллю Британської Імперії. Історія кожного з них — це історія мужності й самопожертви в ім'я спільної перемоги над агресором.

Усі 10 історій яскраво свідчать про те, що де б не перебували українці та вихідці з України, вони пліч-о-пліч з іншими народами воювали проти нацизму...

УКРАЇНЦІ В ЛАВАХ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПЕРЕМОГЛИ АГРЕСОРА 1939–1945 ПАМ'ЯТАЄМО ПЕРЕМАГАЄМО

Пітер Дмитрук
Канадський пілот бомбардувальника. З парашутом врятувався зі збитого літака і приєднався до французьких партизанів. Загинув, але врятував мешканців французького містечка від репресій.

Канадського льотчика українського походження **Пітера Дмитрука** нацисти збили в небі над Францією. Та він врятувався і долучився до французького руху опору, в лавах якого й загинув, та при цьому врятував мешканців містечка Ле-Мартрде-Вейр від репресій. Нагороджений Військовим Хрестом Франції та канадською відзнакою "Будівничі Нації".

УКРАЇНЦІ В ЛАВАХ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПЕРЕМОГЛИ АГРЕСОРА 1939–1945 ПАМ'ЯТАЄМО ПЕРЕМАГАЄМО

Іван Кожедуб
Найрезультативніший льотчик-винищувач Союзників часів Другої світової війни. На рахунок — 64 повітряні перемоги.

Іван Кожедуб — найрезультативніший льотчик-винищувач Союзників, який здобув 64 повітряні перемоги й звання тричі Героя Радянського Союзу.

УКРАЇНЦІ В ЛАВАХ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПЕРЕМОГЛИ АГРЕСОРА 1939–1945 ПАМ'ЯТАЄМО ПЕРЕМАГАЄМО

Галина Кузьменко
Народилася на Чернігівщині, виросла на Донбасі, воювала кулеметницею в УПА.

Уродженка Чернігівщини **Галина Кузьменко** рано залишилася сиротою. Мати померла під час Голодомору, батько загинув у сталінських таборах. Перед німецькою оку-

пацією мешкала на Донеччині.

Під час війни приєдналася до підпілля ОУН, згодом вступила в УПА, була кулеметницею і пропагандисткою. Після вигнання німецьких окупантів продовжила боротьбу проти радянської влади, потрапила в полон. Пройшла тортури і ГУЛАГ.

УКРАЇНЦІ В ЛАВАХ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПЕРЕМОГЛИ АГРЕСОРА 1939–1945 ПАМ'ЯТАЄМО ПЕРЕМАГАЄМО

Ніколас Міньо
Воїн армії США. Загинув героїчно у бою в Тунісі. Нагороджений Медаллю Пошани, Срібною Зіркою, медаллю Пурпурове Серце.

Американський солдат українського походження **Ніколас Міньо** воював у 1-й бронетанковій дивізії Армії США. 28 квітня 1943 р. рядовий Міньо самотужки кинувся в багнетну атаку на кулеметну позицію, яка зупинила наступ його роти.

Знищивши біля 10 ворожих солдатів, він підняв у наступ весь свій підрозділ, але дістав смертельне поранення. Нагороджений найвищими відзнаками США: Медаллю Пошани армії США, медаллю Бронзова Зірка, медаллю Пурпурове серце та іншими.

УКРАЇНЦІ В ЛАВАХ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПЕРЕМОГЛИ АГРЕСОРА 1939–1945 ПАМ'ЯТАЄМО ПЕРЕМАГАЄМО

Михайло Опаренко
Пілот польської авіації. Брав участь у боях проти нацистського агресора з перших днів Другої світової війни. Відзначений нагородами.

Уродженець Києва **Михайло Опаренко** зустрів Другу світову одним із перших: у складі 216 бомбардувальної ескадрильї Війська Польського. Після розгрому Польщі військами Гітлера і Сталіна евакуювався у Францію, а згодом Велику Британію, де продовжив службу. Нагороджений польськими, британськими та французькими хрестами й медалями.

Ніколас Орешко був старшим сержантом Армії США. За героїзм у боях на території Німеччини дістав найвищі від-

УКРАЇНЦІ В ЛАВАХ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПЕРЕМОГЛИ АГРЕСОРА 1939–1945 ПАМ'ЯТАЄМО ПЕРЕМАГАЄМО

Ніколас Орешко
Американець з українським корінням. Здобув найвищі військові відзнаки США за героїчні бої в Німеччині, будучи старшим сержантом піхотної дивізії.

знаки США: Медалль Пошани армії США, медалль Бронзова Зірка, Пурпурове серце та інші.

УКРАЇНЦІ В ЛАВАХ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПЕРЕМОГЛИ АГРЕСОРА 1939–1945 ПАМ'ЯТАЄМО ПЕРЕМАГАЄМО

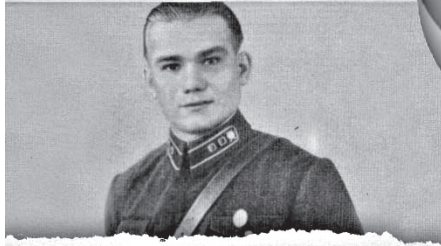

Петро Федун-“Полтава”
Лейтенант ЧА, полковник УПА. Воював проти німецьких окупантів. Видатний ідеолог та публіцист визвольного руху. Лицар Золотого Хреста Бойової Заслуги 1 класу і Золотого хреста заслуги.

Уродженець Львівщини **Петро Федун** під час Другої світової війни боровся в лавах двох армій. Спершу як лейтенант Червоної армії воював проти німецьких окупантів і потрапив у полон. Після звільнення з полону приєднався до підпілля ОУН, згодом вступив до УПА, де став видатним ідеологом і публіцистом українського визвольного руху.

Його перу належать численні праці, зокрема "Хто такі бандерівці та за що вони борються" під псевдонімом "Петро Полтава". Застрелився, оточений підрозділом МГБ у кривці 23 грудня 1951 р. Головна команда УПА нагородила Федуну Золотим Хрестом Бойової Заслуги 1 класу і Золотим хрестом заслуги — найвищими відзнаками УПА.

УКРАЇНЦІ В ЛАВАХ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПЕРЕМОГЛИ АГРЕСОРА 1939–1945 ПАМ'ЯТАЄМО ПЕРЕМАГАЄМО

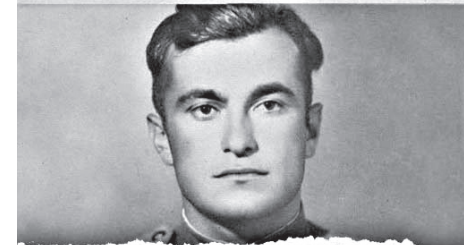

Василь Порик
Герой Радянського Союзу. Втік із німецького концтабору у Франції й сформував свій партизанський загін. Потрапив у руки нацистів під час одного з боїв і був розстріляний.

Лейтенант Червоної армії **Василь Порик** був родом із Вінниччини.

Потрапив у полон, опинився у таборі для військово-полонених у Франції, звідки втік до французьких партизанів. Очолив власний загін. В одному з боїв схоплений і розстріляний нацистами. Герой Радянського Союзу і Національний герой Франції.

УКРАЇНЦІ В ЛАВАХ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПЕРЕМОГЛИ АГРЕСОРА 1939–1945 ПАМ'ЯТАЄМО ПЕРЕМАГАЄМО

Амет-Хан Султан
Льотчик-винищувач. Збив 30 ворожих літаків сам на сам і ще 19 в групових боях. Двічі Герой Радянського Союзу. З гордістю відкрито називав себе кримським татариним.

Льотчик-винищувач **Амет-Хан Султан** збив 30 літаків противника особисто і ще 19 у групових боях. Став двічі Героєм Радянського Союзу. Не боявся відкрито називати себе кримським татариним. 2012-го режисер Ахтем Сейтаблаєв зняв про нього фільм "Хайтарма".

УКРАЇНЦІ В ЛАВАХ ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЙ ПЕРЕМОГЛИ АГРЕСОРА 1939–1945 ПАМ'ЯТАЄМО ПЕРЕМАГАЄМО

Анна Храплива
Канадка українського походження, що добровільно пішла до Канадського жіночого армійського корпусу. Служила у Великій Британії, відзначена Медаллю Британської Імперії.

Канадка українського походження **Анна Храплива** була одною з перших українок, які пішли добровольцями до Канадського жіночого армійського корпусу. Служила у Великій Британії та в Британській зоні окупації Німеччини. Відзначена Медаллю Британської Імперії.

До Дня пам'яті та примирення і Дня перемоги над нацизмом проект підготували Український інститут національної пам'яті разом із Українським кризовим медіа-центром за участі Адміністрації Президента

У БИТВІ ПІД КРОМАМИ УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКА ЗБРОЯ ОТРИМАЛА ПОВНУ ЗВИТЯГУ НАД МОСКОВИТАМИ

У дні з 7 по 9 травня 1605 року московські вояки масово капітулювали перед українсько-польським військом і переходили на його бік

Криваві сутички, конфлікти, грандіозні битви. Все це відбувалося задовго до того як з'явилися терміни "українці" та "росіяни" у їх сучасному розумінні.

Ми розповімо лише про деякі, найбільш яскраві, епізоди стосунків, які російська влада чи то царська, чи радянська описувала не інакше як братерські, звісно відводячи місце старшого брата собі. Однак події, про які ми згадуватимемо доводять протилежне. У жорсткому протистоянні московській агресії українці зазнавали не лише гіркоти поразок та болю втрат, а й святкували великі перемоги, якими варто пишатися і про які, особливо зараз, варто пам'ятати. Саме вони вселяють надію на те що у нас все буде добре...

У вересні 1604 року з містечка Глиняни під Львовом об'єднане українсько-польське військо рушило у великий похід на Москву – столицю держави-деспота, яка постійними вторгненнями до Європи і претензіями на роль "першої держави" давно стомила усіх своїх сусідів... В жовтні військо ненадовго зупинилось у Києві, звідки Дмитрій, претендент на московський престол, розіслав масу листів до українського населення з пропозицією іти до нього на допомогу і листів до жителів Чернігово-Сіверщини з закликком до повстання проти московського царя.

Переpravившись через Дніпро у Вишгороді, військо Дмитрія незабаром вступило на Чернігівщину і розгорнуло активні дії проти московських сил. Воно скрізь зустрічало підтримку селянства і опозиційно настроєних дворянства і боярства.

Велику допомогу претенденту на московську корону надали запорожці. Їх 17-тисячне військо прибуло на Чернігівщину й почало займати міста і села. Сильний козацький загін отамана Белешка, серед інших населених пунктів, з допомогою міщан оволодів Черніговом.

У подальшому, в ході зимової кампанії 1605 року владу Дмитрія визнали Оскол, Вайлуки, Вороніж, Білгород, Єлец, Лівни та інші міста Чернігово-Сіверщини і власне Московщини. У той же час дисципліна в урядових військах Москви впала, почалися дезертирство і перехід на бік антимосковських сил, чому активно сприяв князь Голіцин, який терпіти не міг гнилу московську владу.

У переможній для козацько-польської армії битві під Кромами (сучасна Орловщина) 7-9 травня 1605 року майже всі урядові війська Москви

перейшли на бік Дмитрія. Найвірність європейському війську присягнули дворянські сотні з російських Рязані, Тули, Кашіри, Олексина та сіверських міст, а також рота німецьких найманців московського престолу разом з її командиром - капітаном Вальтером

Розеном. Жалюгідні рештки армії, ще вірної царю, панічно втекли до Москви. Та це їх не врятувало від остаточної поразки: вже 20 червня до Москви на чолі українсько-польського війська тріумфально увійшов новий правитель переможених москвитів - Дмитрій.

Оволодівши столицею Московської держави, Дмитрій І почав проводити самостійну політику, яка викликала незадоволення як польського уряду, так і московського боярства. Бояри ініціювали повстання, в ході якого Дмитрій І 17 травня 1606 року був убитий.

Царем проголошили Василя Шуйського. Загони запорожців, що були при Дмитрії І, зазнали великих втрат. Частина їх розійшлась по різних регіонах, особливо у південні, й продовжувала воєнні дії проти Москви. На Чернігово-Сіверщині проти Шуйського почалися стихійні виступи населення. Поширювались чутки про те, що царевич Дмитрій живий.

У 1607 році в місті Стародубі на Брянщині з'явився чоловік, який видавав себе за царевича Дмитрія, якому вдалося врятуватися від повстанців (відомий у російській історії як Лжедмитрій II, справжнє його ім'я залишилося невідомим).

Місто присягнуло йому на вірність, там почали формувати боярську думу та збирати армію, в яку стікалися залишки війська повсталого перед тим селянського ватажка Болотнікова, українські та донські козаки, поляки.

У жовтні того ж року кілька запорож-

Вологду, Ярославль.

У вересні 1609 року король Польщі оголосив Московщині війну й почав облогу Смоленська. Всю надію у ній Сигізмунд III поклав на військову допомогу українських добровольців, яких спільно вербували королівські посланці. В середині жовтня на допомогу Сигізмунду III під Смоленськ прибуло 30 тисяч українських козаків на чолі з старшим реєстровців Олевченком. Надходили й нові загони як з України, так і з війська Дмитрія II, який у грудні 1609 року мусив тікати з Тушина до Калуги. Взимку 1609 - 1610 років під Смоленськом було вже понад 40 тисяч українських козаків, у масі яких польське військо фактично розчинилось.

Тієї ж зими сильний козацький корпус під командою полковника Андрія Стороженка взяв Чернігів, Новгород-Сіверський, Почеп, Брянськ, Козельськ та інші міста. Загін отамана Іскорки несподіваним штурмом оволодів Стародубом. На весну 1610 року чисельність козацького корпусу збільшилась до 15 тисяч чоловік.

Вся Чернігово-Сіверщина до літа 1610 року була визволена козаками від урядових військ Москви і більшість з них відійшла до Смоленська. Спроба москвитів деблокувати Смоленськ закінчилась трагічно. У червні 1610 року армія Станіслава Жолкевського, більшість якої становили козаки, розгромила московське військо під Клушином. Під впливом цієї поразки шведи перейшли на бік

перейшли на бік

ьких ватаг об'єдналися під Карачевом з частинами Дмитрія II і почали воєнні дії на території Сіверщини. Взимку 1608 року більшість їх відійшла в Україну, перезимувала, а навесні разом з військом Дмитрія II з боями пройшла від Орла до Москви. До них прибували все нові й нові підкріплення і в червні у Тушинському таборі Дмитрія II нараховувалось вже 13 тисяч козаків. Разом з

поляками вони штурмували Москву, брали участь у 16-місячній облозі Троїцько-Сергіївського монастиря. Козацькі частини до кінця 1608 року взяли низку північно-східних міст Московщини - серед них Ростов,

Вологду, Ярославль. У вересні 1609 року король Польщі оголосив Московщині війну й почав облогу Смоленська. Всю надію у ній Сигізмунд III поклав на військову допомогу українських добровольців, яких спільно вербували королівські посланці. В середині жовтня на допомогу Сигізмунду III під Смоленськ прибуло 30 тисяч українських козаків на чолі з старшим реєстровців Олевченком. Надходили й нові загони як з України, так і з війська Дмитрія II, який у грудні 1609 року мусив тікати з Тушина до Калуги. Взимку 1609 - 1610 років під Смоленськом було вже понад 40 тисяч українських козаків, у масі яких польське військо фактично розчинилось. Тієї ж зими сильний козацький корпус під командою полковника Андрія Стороженка взяв Чернігів, Новгород-Сіверський, Почеп, Брянськ, Козельськ та інші міста. Загін отамана Іскорки несподіваним штурмом оволодів Стародубом. На весну 1610 року чисельність козацького корпусу збільшилась до 15 тисяч чоловік. Вся Чернігово-Сіверщина до літа 1610 року була визволена козаками від урядових військ Москви і більшість з них відійшла до Смоленська. Спроба москвитів деблокувати Смоленськ закінчилась трагічно. У червні 1610 року армія Станіслава Жолкевського, більшість якої становили козаки, розгромила московське військо під Клушином. Під впливом цієї поразки шведи перейшли на бік

Сигізмунда III, а Дмитрій II разом з козацькими частинами знову підійшов під Москву. В такій ситуації московські дворяни на чолі з Ляпуновим скинули з престолу Шуйського. До влади прийшла так звана семибоярщина, яка

шукала шляхів примирення з поляками і козаками.

Військо Жолкевського без опору підступило до Москви. Дмитрій II втік у Калугу, де і був убитий. А "семибоярщина" визнала королевича Владислава московським царем і допомогла Жолкевському у вересні 1610 року зайняти Москву, яка знову скорилася перед "гостями із Заходу"...

Втім, москвитам звичай та поведінка європейців видалися незвичними і образливими. Почалося стихійне формування "масковського апалченія". Наприкінці березня 1611 року ополченці почали облогу Москви. Проте, після взяття у червні Смоленська Сигізмунд III направив на допомогу обложеному 15-тисячний козацький корпус. Його прибуття до Москви прискорило розпад і втечу ополчення. Всього ж на території Московщини влітку 1611 року діяло 30 тисяч українських козаків під командуванням отаманів Будила і Струся.

Тільки наприкінці жовтня 1612 року, через 7 років після першої капітуляції Москви перед поляками та українцями, до столиці Московської держави увійшли нові московські "апалченці" Мініна й Пожарського. Але десятки польських і козацьких загонів продовжували діяти в різних регіонах Московщини, в тому числі під Вологдою, Тотьмою, Сольвичегодськом. Окремі з них протягом наступних двох років доходили до Архангельська, Холмогор, Олонця. Спільно з шведами діяли козаки під командою князя Михайла Вишневецького на Сіверщині.

Козацький корпус під командуванням Петра Сагайдачного у 1613 році виступив з Путивля і зробив рейд через Болхов, Белев, Лівни, Калугу, а потім повернув назад і відійшов в Україну.

Новий виток протистояння розпочався у 1616 році, коли московський цар Михайло Романов направив війська для відвоювання Смоленська. Своєю чергою, польський сейм ухвалив рішення про початок війни з Московщиною і в такий спосіб зведення на царський престол королевича Владислава. Почалась московсько-польська війна 1616 - 1618 років, в якій знову активну участь взяли українські козаки.

Але це - вже інша сторінка в історії нескінченного протистояння Москви та Європи...

**Володимир ГАЛЕЧИК,
малюнки Олексія
БОНДАРЕНКА**

Святитель Лука Кримський про восьму заповідь Закону Божого та війни на захист державної самостійності

Важливою є восьма заповідь закону, даного Богом Мойсею; вбивати Господь забороняє, якщо звершуємо це вбивство, спонукувані злими, проклятими почуттями. Знаємо, як убивають люди задля помсти, з диявольською злістю в серці, знаємо, як убивають люди для того, щоби знищити свого суперника.

Убивства, спонукувані людською злістю, безперечно забороняються восьмою заповіддю.

Що скажемо загалом про війну? Скажемо, що слід розрізняти також і війни: є війни, які нічим не відрізняються від розбою, хіба що тільки тим, що розбій цей звершується не групою бандитів, а цілим народом. Це війни агресивні. Але є інші війни. Це війни на захист свого народу, це війни на захист своєї віри, своєї державної самостійності. У цих війнах Господь дивовижно допомагав, а якщо допомагав, отже, благословляв. А це означає, що не вважав це пролиття крові рівнозначним розбійному вбивству заради грабунку.

Ідучи на війну з метою захисту, люди звершують великий подвиг любові до народу свого, вони віддають життя своє за благо народу, за віру свою, вони вбивають не так,

як убивають бандити і месники: нема зла і гніву в їхньому серці, є тільки прагнення зупинити ворогів народу і віри своєї. Це почуття чисте і святе. Невже Бог може засудити це? Звісно, що ні.

Отже, треба глибинно розрізняти такі вбивства.

Бачите ви з цього мого пояснення, як не можна вихоплювати зі Священного Писання одну заповідь, один текст, одну фразу і на них ґрунтувати свої висновки. Бачите, яке серйозне, глибоке розуміння вимагається від нас при читанні і тлумаченні Священного Писання.

Християн часто звинувачують у слабкості та пацифізмі, цитуючи при цьому слова Ісуса Христа: "А я кажу вам не противтеся злу. Але якщо тебе хто вдарить у праву твою щоку, підстав йому і другу" (Мф. 5, 39 і далі; Лк. 6,29). Можемо припускати, що Ісус Христос має тут на увазі життя в родинній та сусідській спільноті, де всі знають одні одних і до конфлікту жили в мирі та злагоді. В такій ситуації "підставлення другої щоки" є способом уникнення нарощування конфлікту та шлях до примирення. Однак Ісус Христос не мав на увазі, що ми повинні "підставляти другу щоку" у випадку нападу кримінальних чи політичних злочинців. Наприклад, розповідаючи притчу про чоловіка, який шов з Єрусалиму в Єрихон і по дорозі потрапив до рук розбійників (Лк. 10,30-37), Ісус не каже, що той чоловік повинен був "підставити другу щоку" розбійникам, і сам Він, коли його вдарили в обличчя на суді в первосвященника Каяфи (Ів. 18,22), не підставляє другу щоку, а словесно захищається: "Якщо Я сказав зле, доведи, що зле, а коли добре, за що Ти б'єш Мене?" (Ів. 18,23).

Отже, дорогі свідомі українці! За що ворог прийшов на нашу українську землю, руйнує її і вбиває український народ? Нехай же Всемилостивий Господь почує наші молитви, та зішле мир нам усім!

З повагою підготував протоієрей Василь ЦИРІЛЬ – настоятель Храму Святих Первоверховних Апостолів Петра і Павла. м. Чигирин, та настоятель Храму Святого Праведного Петра Багатостраждального (Калнишевського) Холодний Яр, хутір Буда.

ДЕНЬ В ІСТОРІЇ 8 травня – 26 травня

8-9 травня – ДНІ ПАМ'ЯТІ, ПРИМИРЕННЯ І ПЕРЕМОГИ НАД НАЦИЗМОМ

8 травня 1895 р. народився Петро ВАСКУЛ, сотник УГА, член Проводу ОУН.

9 травня 1890 р. народився Кирило ОСЬМАК, президент УГВР.

9 травня 1921 р. від московської кулі загинув Кость ПЕСТУШКО (СТЕПОВИЙ-БЛАКИТНИЙ), отаман Степової дивізії.

10 травня 1879 р. народився Симон ПЕТЛЮРА, Головний отаман Армії УНР.

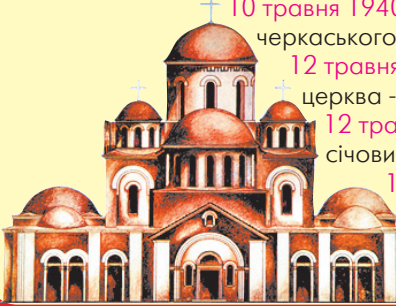
10 травня 1940 р. москалі розстріляли Якова ВОДЯНОГО, черкаського полковника Вільного козацтва.

12 травня 966 р. у Києві освячена перша на Русі кам'яна церква - Десятинна.

12 травня 1901 р. народився Олександр ПУЛЮЙ, січовий стрілець, хорунжий УГА та Армії УНР, винахідник.

12 травня 1920 р. у Кривому Розі постала Степова дивізія.

13 травня 1849 р. народився письменник Панас МИРНИЙ.

14 травня 1627 р. народився Петро ДОРОШЕНКО (на портреті), гетьман Війська Запорозького.

14 травня 1733 р. помер Кость ГОРДІЄНКО, кошовий отаман Запорозької Січі.

14 травня 1871 р. народився письменник Василь СТЕФАНІК.

14 травня 1941 р. від московської руки загинув Ананій ВОЛИНЕЦЬ, повстанський отаман, підполковник Армії УНР.

14 травня 1975 р. футболісти київського "Динамо" уперше вибороли Кубок володарів кубків.

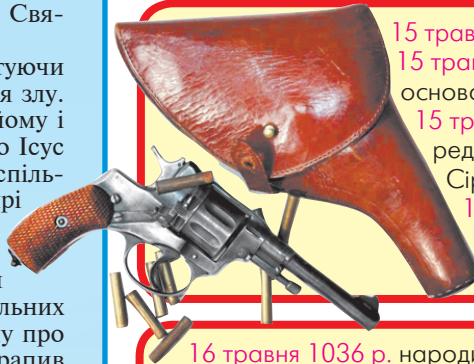

15 травня 1857 р. народився письменник Андрій ЧАЙКОВСЬКИЙ.

15 травня 1859 р. народився Панас САКАГАНСЬКИЙ, один з основоположників українського професійного театру.

15 травня 1939 р. помер Павло КОВЖУН, художник, редактор газети "Козацька думка", працівник інформбюро Сірої дивізії Армії УНР.

15 травня 1981 р. помер Максим (Тарас) БУЛЬБА-БОРОВЕЦЬ, отаман УПА "Поліська Січ", командир Української народно-революційної армії.

16 травня 1036 р. народився Теодосій ПЕЧЕРСЬКИЙ, один з основоположників чернецтва на Русі, перший ігумен Києво-Печерського монастиря.

16 травня 1638 р. запорозький гетьман Яків ОСТРЯНИН на р. Стариці розбив польське військо.

16 травня 1648 р. козаки Богдана ХМЕЛЬНИЦЬКОГО розгромили військо Стефана Потоцького під Жовтими Водами.

16 травня 1954 р. вибухнуло повстання політ'язнів у Кінгірі.

16 травня 1960 р. у російській неволі загинув Кирило ОСЬМАК, президент УГВР.

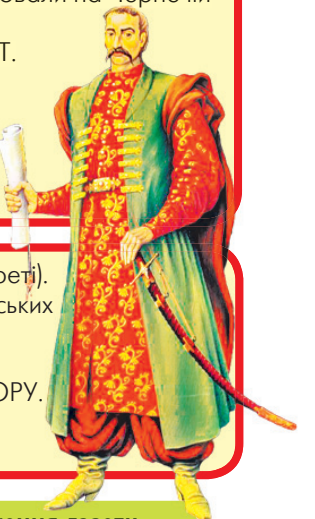
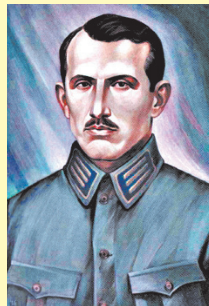
18 травня 1876 р. Емським указом російський уряд заборонив українське письменство, видання і ввезення з-за кордону української літератури, театральні вистави українською мовою.

22 травня 1861 р. Тараса ШЕВЧЕНКА перепоховали на Чернечій горі біля Канева.

23 травня 1920 р. помер графік Георгій НАРБУТ.

23 травня 1938 р. від руки московського агента загинув полковник Армії УНР

Євген КОНОВАЛЕЦЬ (на портреті), командир корпусу Січових стрільців, начальний командант УВО.

24 травня 1742 р. помер Гетьман України Пилип ОРЛИК (на портреті).

25 травня 1630 р. Тарас ТРЯСИЛО під Переяславом розбив польських загарбників.

25 травня 1709 р. москалі зруйнували Чортомлицьку Січ.

25 травня 1926 р. у Парижі Самуїл Шварцбард убив Симона ПЕТЛЮРУ.

26 травня 1648 р. Богдан ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ під Корсунем розбив польську армію.

Свідоцтво про державну реєстрацію
КВ №18773-7573ПР від 18.01.2012 р.

Козацький край

Головний редактор –
Олег ОСТРОВСЬКИЙ
Шеф-редактор – Віктор ВОЛЯ
Редактор випуску – Петро ДОБРО
Голова редакційної ради –
Володимир МУЛЯВА
Засновник – Чигиринська ГО
"Вільне Козацтво Холодного Яру"

З питань придбання та розповсюдження газети
звертатися до редакції "Козацького краю" за адресою:
вул. Ільїна, 330, к. 4, м. Черкаси, 18005,
тел.: (0472) 31-29-74
E-mail: Cossack_land@i.ua
Газета віддрукована в ПП Журило С.С.,
м. Черкаси, вул. Вербовацького, 1а. Тираж – 10 000 екз.
Замовлення №